

วันอาทิตย์ สัปดาห์ที่ 4 เทศกาลธรรมดา ปี A

(วันที่ 29 มกราคม ค.ศ. 2017)

พี่น้องที่รัก โดยธรรมชาติแล้วมนุษย์ทุกคนต้องการมีความสุข แต่ความสุขเป็นสิ่งที่ยากจะอธิบายได้ มันเลื่อนไหลและอาจหลุดมือเราไปเหมือนก้อนสบู่เวลาเปียกน้ำ เราทุกคนพยายามมีความสุข แต่ไม่ใช่ทุกคนที่จะเห็นพ้องต้องกันเสมอไปว่าจริงๆ แล้วความสุขคืออะไร? ความสุขของคนหนึ่งอาจจะ เป็นความทุกข์ของคนหนึ่งหรืออีกหลายคนก็ได้ ต่างคนต่างมีมุมมองและทัศนคติที่ต่างกัน เหมือนกับ รสนิยมที่หลายหลากของเราแต่ละคนในเรื่องดนตรีหรืออาหาร บางคนชอบฟังเพลงลูกทุ่งและหมอลำ แต่ บางคนชอบฟังเพลงลูกกรุงหรือเพลงเพื่อชีวิตมากกว่า ฟังแล้วได้อารมณ์และมีความสุข ผู้ใหญ่บางคนได้ ฟังเพลงสมัยใหม่แล้วบอกว่าฟังไม่รู้เรื่องไม่รู้ว่าคุณจะอะไร แต่สำหรับวัยรุ่นทั้งหลายฟังเพลงเหล่านี้ที่รัก เพลิดเพลินไปกับเสียงเพลงได้ทุกที่ ในเรื่องอาหารก็เช่นเดียวกัน บางคนชอบอาหารจีน บางคนชอบ อาหารฝรั่ง บางคนชอบอาหารญี่ปุ่น แต่บางคนต้องเป็นอาหารไทยเท่านั้นถึงจะอยู่ท้อง พ่อคิดว่า ความสุขเป็นบางสิ่งที่ยึดอยู่กับรสนิยมส่วนตัวของแต่ละบุคคลแบบนี้แหละ

ไม่ว่าประชาชนคนอื่นจะคิดอย่างไรเกี่ยวกับความสุข พระเยซูเจ้าของเราทรงมีจุดยืนที่ชัดเจนใน เรื่องนี้ ในบทเทศน์บนภูเขาซึ่งเราได้รับฟังในพระวรสารวันนี้ พระองค์ทรงบอกเราอย่างชัดเจนว่าอะไร คือความสุขที่แท้จริงและเราสามารถพบความสุขแบบนี้ได้อย่างไรและเมื่อไร? เราเรียกพระดำรัสของพระ เยซูเจ้าในพระวรสารวันนี้ว่า “ความสุขแท้จริงแปดประการ” หรือในอดีตเราเรียกจนติดปากว่า “บุญ ลากแปดประการ” สาเหตุที่เราเรียกพระดำรัสตอนนี้แบบนี้เพราะว่ามีคำว่า “ยอมเป็นสุข” ปรากฏอยู่ใน พระดำรัสทั้งแปดประการนี้นั่นเอง

เราต้องเข้าใจด้วยว่า “ความสุขแท้จริงแปดประการ” นี้ไม่ได้เป็น “บทบัญญัติ” หรือ “คำแนะนำ” แต่เป็น “คำประกาศ” หรือ “คำแถลงการณ์” มากกว่า ในพระวรสารวันนี้สิ่งเดียวที่พระ เยซูเจ้าบอกให้เราทำคือ “จงชื่นชมยินดีเถิด” (มธ 5:12) ส่วนที่เหลือพระองค์ต้องการชี้ให้เราเห็นว่า ความสุขที่แท้จริงมีอะไรบ้างหรือประกอบด้วยอะไรบ้าง

พระเยซูเจ้าทรงบอกเราตรงๆ ว่า บุคคลที่มีความสุขคือ ผู้มีใจยากจน ผู้เป็นทุกข์โศกเศร้า ผู้มีใจ อ่อนโยน ผู้หิวกระหายความชอบธรรม ผู้มีใจเมตตา ผู้มีใจบริสุทธิ์ ผู้สร้างสันติ และผู้ถูกเบียดเบียนข่ม เหนง แน่นอนนี่คงไม่ใช่เป็นรายชื่อบุคคลที่เราซึ่งอยู่ที่นี้ปรารถนาจะเป็นหรือเลียนแบบทุกคน พ่อคิดว่าไม่ มีใครอยากจะมีใจยากจนหรือถูกเบียดเบียนข่มเหง เพราะมันจะก่อให้เกิดความทุกข์มากกว่า ความสุขแน่ๆ อย่างน้อยบนโลกนี้ ทำไมพระเยซูเจ้าจึงทรงพูดแปลกๆ เช่นนี้

ก่อนอื่นหมด เราต้องเข้าใจว่าความสุขแท้จริงที่พระเยซูเจ้าพูดถึงนี้หมายถึงความบรมสุขในเมือง สวรรค์หรือความเป็นหนึ่งเดียวกับพระเจ้าซึ่งในแง่หนึ่งถือว่าเป็นความครบบริบูรณ์ของความชื่นชมยินดี

ที่พระเจ้าทรงกระทำให้เป็นจริงสำหรับบุคคลที่พระเยซูเจ้าได้กล่าวถึงว่าเป็นผู้ที่มีความสุข ดูเหมือนว่า
กุญแจดอกสำคัญที่จะช่วยให้เข้าใจพระดำรัสของพระเยซูเจ้าตอนนี้อยู่ในความสุขแท้ประการที่ 6 ซึ่ง
บอกเราว่า “ผู้มีใจบริสุทธิ์ ย่อมเป็นสุข เพราะเขาจะได้เห็นพระเจ้า” (มธ5:8)

เหมือนบรรดานักบุญ ผู้มีใจบริสุทธิ์คือบุคคลที่มีพระเจ้าเป็นศูนย์กลางของชีวิต ความบริสุทธิ์ใน
ที่นี่ไม่ได้หมายถึงความบริสุทธิ์ทางเพศแต่หมายถึงความเรียบง่ายปราศจากความซับซ้อนปราศจากอคติ
จึงไม่ใช่เรื่องแปลกที่บุคคลเหล่านี้จะได้เห็นพระเจ้า เพราะสำหรับพวกเขาการประทับอยู่ของพระเจ้า
ปรากฏชัดในทุกคนและทุกประสบการณ์ของชีวิต ในความยากจน พวกเขาตระหนักว่าพวกเขาสามารถ
พบความร่ำรวยที่แท้จริงได้ในพระเจ้าเท่านั้น หรือในความทุกข์โศก พวกเขาค้นพบว่าพวกเขาจะพบ
ความยินดีที่แท้จริงในพระเจ้าแต่เพียงผู้เดียว เช่นเดียวกันในความต่ำต้อยหรือตกต่ำ พวกเขาเข้าใจว่ามี
แต่พระเจ้าเท่านั้นที่สามารถยกพวกเขาขึ้นจากสภาพนี้ได้ ในความหิวกระหาย พวกเขาจะมองเห็น
คุณค่าของศีลมหาสนิท เพราะพระกายและพระโลหิตของพระเยซูเจ้าจะนำพวกเขาเข้าไปร่วมงานเลี้ยง
ยิ่งใหญ่ในเมืองสวรรค์ พวกเขาแสดงความเมตตากรุณา ไม่ใช่การแก้แค้น พวกเขาสร้างสันติภาพ ไม่ใช่
ความเกลียดชัง เพราะพวกเขารู้ว่าพระเจ้าทรงเป็นบ่อเกิดของความเมตตากรุณาและสันติสุขทุกอย่าง
พวกเขาพร้อมและเต็มใจที่จะถูกเบียดเบียนข่มเหง เพราะพวกเขารู้สึกเป็นเกียรติที่จะทนทุกข์หรือแม้แต่
ต้องตายในฐานะมโนธรรมของสังคมหรือพยานที่ยืนยันความจริงและความถูกต้อง

เนื่องจากคนที่ผู้มีใจบริสุทธิ์มีพระเจ้าเป็นศูนย์กลางชีวิต พวกเขาจึงตระหนักดีว่าพระเยซูเจ้าทรง
ปฏิบัติตามที่พระองค์ได้ทรงสอน พระเยซูเจ้าทรงเป็น ไม่เพียงคนมีใจยากจนเท่านั้น แต่คนยากจน
และน่าสงสารซึ่งต้องทนทุกข์และโศกเศร้าจากการทรมาณมากมายและทรงกลายเป็นคนที่ต่ำต้อยไม่ต่าง
จากนักโทษบนไม้กางเขน พวกเขามองเห็นด้วยว่าพระเยซูเจ้าได้ทรงประสบกับความหิวและความ
กระหายในถิ่นทุรกันดารเพื่อเตรียมพระองค์เองสำหรับพันธกิจที่ได้รับมอบหมายจากพระบิดา และพวก
เขาก็ทราบดีเช่นเดียวกันว่าพระองค์ได้ทรงเปลี่ยนความว่างเปล่าของพระองค์ให้กลายเป็นความ
ปรารถนาอย่างแรงกล้าที่จะเติมเต็มเราแต่ละคนด้วยชีวิตและความรักของพระองค์ พระเยซูเจ้าทรงแสดง
พระเมตตากรุณาต่อคนบาปทั้งหลายและมอบสันติสุขให้แก่ทุกคนที่พระองค์ทรงพบปะ

พี่น้องที่รัก แม้ว่าความสุขแท้จริงไม่ใช่เป็นบทบาทบุญญัตติหรือคำสั่ง แต่ควรอย่างยิ่งที่เราจะบอกกับ
ตัวเองว่า “**ผมหรือดิฉันจะพยายามเป็นเหมือนกับพระเยซูเจ้า เป็นผู้มีใจบริสุทธิ์และให้พระเจ้า
เป็นศูนย์กลางชีวิต**” นี่แหละเป็นข้อตั้งใจที่ดีที่สุดที่เราสามารถให้กับตัวเอง ถ้าเราทำตามข้อตั้งใจนี้ได้
พอคิดว่าเราจะสามารถทำให้สิ่งที่พระเยซูเจ้าทรงบอกเราให้ทำในพระวรสารนี้เป็นจริงขึ้นมาได้อย่าง
แน่นอน นั่นคือ “**จงชื่นชมยินดีเถิด เพราะบำเหน็จรางวัลของท่านในสวรรค์นั้นยิ่งใหญ่หนัก**” (มธ
5:12) **ขอพระเจ้าอวยพรพี่น้องทุกคน**